

εικονικῶς ὑπουργοὶ συνομολογοῦν, διότι τοὺς πιστεύω μὲ νούν, ὅτι μετὰ τὴν πτώσιν των δὲν θὰ τοὺς ἐνθυμῆται ἐν Γορτυνία καὶ παντοῦ, ἐκτός των μελλόντων νὰ παυθῶσι τότε ὑπαλλήλων, τῶν συγγενῶν καὶ ὀλίγων ἀτομικῶν φίλων των οὐδεὶς ἄλλος καὶ ἐννοοῦν συγχρόνως, διότι δὲν ἀπαιτεῖται πολὺ πνεῦμα, ὅτι διὰ τῆς ἀναρτήσεως τῶν εἰκόνων των,—ὡς πράττουν εἰς διαπρέψαντας ἄνδρας,—καὶ μάλιστα παραπλεύρως τοῦ Γρηγορίου Εὐου καὶ τοῦ Γερμανοῦ, μᾶλλον ἐνεπαίχθησαν, ἂν καὶ τὸ δημοτικὸν συμβούλιόν σας τὸ ἔκαμε καλῆ τῆ πίστει, διότι ἐκινήθη τὸ μειδιάμα, ὅπως δι' ὅλα τὰ ὑπερβολικά.

Καὶ ἐν τῇ ὀρθῇ ταύτῃ σκέψει των βεβαίως θὰ ἐστενωχωρήθησαν διὰ τὴν ταπεινὴν ταύτην ἐνέργειαν τοῦ δημοτικῶν συμβουλίου, ἥτις ὡς ὑπερβολικὴ ἔπεσεν εἰς τὴν γενικὴν χλεύην καὶ ἐπεβάρυνεν, οὐχὶ τοὺς δύο ὑπουργοὺς, οἵτινες ὅπως δὴ ποτε, ἀφοῦ ἠμέλησαν τὴν Γορτυνίαν πάντες οἱ ἀμέσως ἐνδιαφερόμενοι, ἔδειξαν μίαν καλὴν διάθεσιν, ἀλλὰ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον Θεισός, ὅπερ ἐκ μὴ ἐμβριθοῦς σκέψεως, ἐψήφισε μίαν χονδρὴν ἀκρισίαν, ἀποπλανηθὲν, ὅτι πράττει μεγαλοφυῶν, καὶ ἐδυσφήμησε καὶ ἑαυτὸ καὶ τοὺς συνδημῶτας του.

IV

Διὰ τοῦτο ἀποτείνομεν ὑμῖν καὶ δι' ὑμῶν εἰς ὅλους γενικῶς τοὺς πολίτας τῆς πατρίδος μας, μὴ καὶ συμβῆ τοῦ λοιποῦ ὁμοειδὲς ἢ παραπλήσιον ἄστοπον—καθ' ὅσον εἰσῆχθη τελευταῖον εἰς τὸν τόπον ἢ ψώρα τῶν τερατουργημάτων—τὴν ἀκόλιυθον περιεκτικωτάτην συμβουλήν :

Ἄμα δημοτικὸν ἢ ἐπαρχικὸν συμβούλιον ἢ καὶ Βουλὴ ψηφίστη ἀπόφασιν ὁμολογουμένως ἀκαταλόγιστον, ὃ λαὸς τοῦ δήμου, τῆς ἐπαρχίας ἢ τοῦ κράτους, ἐν τῇ συναισθήσει τῆς ἀξιοπροεπισίας του, ὀφείλει ἐν πρώτῃ εὐκαιρίᾳ νὰ ἐκφρασθῆ λόγῳ τε καὶ ἔργῳ κατὰ τῆς πράξεως,—ὡς ἔπραξαν οἱ Γάλλοι κρημνίσαντες κατὰ τὸ 1871 τὸν ἀνδριάντα

Ναπολέοντος Γ' ὃν εἶχε στήσει ἐν τῇ τῶν Παρισίων πλατεῖα «Ἡλύσια πεδία» ἢ κολακεία τῶν δημοτικῶν ἀρχόντων—τὸ δὲ διάδοχον συμβούλιον δήμου ἢ ἐπαρχίας ἢ καὶ βουλὴ νὰ στιγματίζῃ τὴν πράξιν πρὸς παραδειγματισμὸν—ὡς ἔπραξεν ἢ βουλὴ τοῦ 1875 κατὰ τῶν στηλιτικῶν πράξεων τῆς προκατόχου τῆς—ἵνα διὰ τῆς ἀποκρούσεως ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ἀνέχεται ἐξευτελισμοὺς ἢ κουταμάρας καὶ διδάξῃ συγχρόνως ἐκείνους, οἵτινες διὰ τῆς ψήφου τοῦ λαοῦ λαμβάνουσιν ἐντολὴν τινα αὐτοῦ, ὅταν δὲν ἐννοοῦν τί ἐστὶ σεβασμὸς πρὸς ἑαυτοὺς καὶ τοὺς ἐντολοδότας των καὶ κάμνουν εἰδωλολατρεῖς, ὅτι δὲν εἶνε αἱ τυπικαὶ πράξεις αἵτινες στερεοποιοῦν τὰς ἰδέας καὶ τὰς πολιτικὰς φράσεις, ἀλλ' ἢ κοινὴ ἐπιδοκιμασία.

Χαίρετε.

Φαλέξ.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Αἱ ἀκρίδες ἔς τὴ Ρωσσία. Πῶς πέφτουν—τί εἶνε—καὶ τί κακὸ κάνουν. Παρατηρεῖς κατ' ἀρχὰς πρὸς τὸ μέρος τοῦ μεσημβρινοῦ ὀρίζοντος μαῦρο σύννεφο, μακρὸν, πλατὺ, τὸ ὁποῖον φαίνεται φερόμενον ἀπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐσωτερικὴν κίνησιν· τὸ σύννεφο μεγαλώνει, μεγαλώνει, χονδραίνει, καὶ ἐπὶ τέλους σκεπάζει τὸν μισὸν οὐρανόν· τὸ βλέπεις ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σου· ἔπειτα, ὅταν πέφτῃ, ἀκούεις σὰν ἓνα θόρυβον ὀρμητικῆς καταγίδος, ἔπειτα αἰσθάνεσαι νὰ σὲ κτυποῦν δεξιὰ, ἀριστερά, ἐμπρός, ὀπίσω, πλῆθος ἀτελειώτων ἀπὸ σώματα μελανὰ τοῦ προξενῶν ἀνατριχίλαν, ξεκουφαίνεσαι, στραβώνεσαι. Ἡ βροχὴ τῶν χονδρῶν καὶ δυσκινήτων αὐτῶν ἀτόμων εἶνε τόσο σφοδρὴ, ὥστε ἂν δὲν εὕρῃ κανὲν δένδρον ἢ ἄλλα θάμνα διὰ νὰ καταφύγῃς, δὲν ἔχεις ἄλλο καταφύγιον, παρὰ νὰ κούψῃς ἓνα κλαδί καὶ νὰ τὸ χτυπᾷς με ὀρμὴ ἔς τὸν ἀέρα

χοντα δικαίωμα ἐπὶ τῆς τρυφερότητός σου, τῆς εὐπειθείας καὶ τοῦ σεβασμοῦ σου.

— Ἄν καὶ ἔμεινε διαρκῶς μακρὰν ἡμῶν, ἀπάντησεν ἡ Ἐρριέττη, ἐγὼ ὅμως πάντοτε ἠγάπησα τὸν πατέρα μου.

Καὶ μὴ δυνηθεῖσα νὰ συγκαταστή τὰ δάκρυα ἔρριφθη τεταραγμένη εἰς τὸν λαιμόν τῆς μητρὸς αὐτῆς.

H'.

ANAMNΗΣΕΙΣ

Ἄν Λυκογιάννης ἦτο ἀκόμη μετὰ τοῦ διδασκάλου τῆς ὀπασκίας, ὅτε ὁ καθηγητῆς αὐτοῦ ἐλθὼν τῷ ἀνήγγειλε τὴν ἀφίξιν τοῦ εὐεργέτου του.

Ἄμέσως ρίψας τὴν σπάθην του καὶ με ἀκτινοβολοῦντας ἐκ χαρᾶς ὀφθαλμοὺς ἀνέκραξε :

— Ποῦ εἶναι;

— Συνομιλεῖ τὴν στιγμὴν ταύτην μετὰ τῆς κυρίας Σανδράς· ἔχετε λοιπὸν τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν, ἵνα παρασκευασθῆτε διὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῆτε.

Ἄν Λυκογιάννης ἐξελθὼν τῆς αἰθούσης τῆς ξιφασκίας καὶ ἀναβὰς εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐνεδύθη μέλαιναν ἐνδυμασίαν, ἀφοῦ ἐπιμελῶς ἐκτένισε τὸν βραχῦν, βοστρυχώδη πύγωνα του καὶ τὴν κόμην του, χωριζομένην διὰ χωρίστρας εὐθείας πρὸς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τῆς κεφαλῆς.

Βεβαίως ὁ σημερινὸς Λυκογιάννης κομψός, διακεκριμένος,

ἐνδυδύμενος κατὰ τὸν τελευταῖον συρμόν, ἔχων ἤδη τοὺς τρόπους τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου, οὐδόλως ὁμοιάζε πρὸς τὸν ἄλλοτε Λυκογιάννην, τὸν δυστυχεῖ ἐκεῖνον, γυμνὸν τὰς κνήμας καὶ τοὺς πόδας, ἀπεριποίητον ἔχοντα τὸν πύγωνα καὶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς κινουμένας ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ὡς τις χαιτὴ λέοντος.

Ἡ μεταμόρφωσις ἦν πλήρης, ἀληθής.

Τὸ ἀνάστημά του εἶχε λεπτυνοῦν βαθμηδὸν ὑπὸ τὸ ἐνδυμα καὶ ἔλαβε κομψότητος διαστάσεις· ἐφόρει νῦν τὸν ἱματισμὸν ἀνευ στενωχωρίας, ἢ τραχεῖα φωνὴ του ἐμαλακύνθη, οὐδὲν πλέον ὑπῆρχεν ἀπότομον ἐν ταῖς κινήσεσιν αὐτοῦ, οὐδὲν ἄγριον ἐν τῷ βλέμματι, ἀλλὰ γλυκύτης καὶ ἀγαθότης. Ὅτι εἶχε μείνει εἰς αὐτὸν ἐπὶ τινα χρόνον ἐκ τοῦ ἀγρίου περικαλύμματος αὐτοῦ ἐξηφανίσθη τελευταῖον. Τὸ δερμα τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν αὐτοῦ ἦν ἀκόμη τραχὺ, ἀλλὰ δὲν εἶχε πλέον τυλώματα. Αἱ χεῖρες αὐτοῦ, τὰς ὁποίας πολὺ περιποιεῖτο, ἐνῶ ἦσαν μελάγχρους, ἔλευκαίνοντο διὰ τῆς χρήσεως τοῦ σάπυρος καὶ τῆς κισσῆρας· τὸ πρόσωπόν του ἦν ἀκόμη ὀλίγον χαλκόχρουν, ἀλλὰ δὲν εἶχε πλέον τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα, τὸ ὁποῖον καὶ ἄλλοτε. Ἡ ἰσχύς, ἢ ἐλαφρότης καὶ ἡ εὐκινήσια, τὰς ὁποίας δὲν ἀπώλεσεν ἐνεδεικνύοντο διὰ τῆς εὐκαμψίας, τῆς κομψότητος καὶ τῆς χάριτος τῶν κινήσεών του.

(ἀκολουθεῖ)

τριγύρω σου· εἰς κάθε κτύπιμα σκοτώνεις ἑκατὸν ἀπ' αὐτά, ἀλλὰ ποῦ! εἰσέρχονται χιλιάδες, ὁ ἀγὼν εἶνε ἀδύνατος· τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ τὸ ρίξῃς ἔς τὸ φευγόν· ἀλλὰ καμμιὰ φορὰ ὁ δρόμος εἶνε μακρὺς, καὶ τὸ σύννεφο δύναται νὰ ἔχη χόνδρος πεντακοσίων ἢ ἑξακοσίων μέτρων.

Ἡ μεγάλη ἀκρίδα—ρούσικα τήν ἄλὲν Σαράντσα—εἶνε ἓνα εἶδος πρασίνου τριζωνίου πολὺ χονδρῶ, μὲ χονδρὰ ματάκια ποῦ φαίνονται σὰ νὰ σὲ βλέπουν μὲ ἔκπληξιν· ἔχουν τέσσαρες φτεροῦγες, σὰ δίχτυα πλεγμένα, ἀρκετὰ μεγάλαις καὶ σημειωμέναις μὲ στίγματα τὰ ὅποια ὁμοιάζουν μὲ ἑβραϊκά γράμματα. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς χωρικούς ἔχουν πεισθῆ ὅτι τὰ γράμματα αὐτὰ εἶνε θεῖα ἀπειλή, καὶ ὅτι ὁ θεὸς τὰ στέλνει αὐτὰ τὰ ἔντομα, ἔξολοθρευτὰς ἀγγέλους, καὶ πέρνουν ἀπόφασι νὰ σκύψουν τὸ κεφάλι ὑπὸ τὴν μάστιγα καὶ νὰ ἀφήσουν νὰ περάσῃ ἡ δικαιοσύνη τοῦ θεοῦ. Εἰς μερικὰ χωρία ἀρχίζουν προσευχὰς καὶ πηγαίνουν νὰ ζητήσουν τὰ ἰσραὴ εἰκονίσματα, τὰ ὅποια θέτουν βίβανθι τοῦ ἔχθρου,—καθὼς τὸ κάμνουν καὶ εἰς τὰς πυρκαῖας, ἀκόμη καὶ μέσα εἰς τὴν Ηστρούπολιν,—καὶ ἂν τὰ ἔντομα δὲν ἀφανισθῶν, ἂν δὲν σβυσθῇ ἡ φωτιά, εἶνε ὁ θεὸς παροργισμένος καὶ δὲν θεωρεῖ ἀρκούσαν τὴν ἐξιλέωσιν.

Αὐτὴ τὴ χρονιά ἐν τοσοῦτῳ εἶνε τόσῳ πολὺ τὸ κακόν, ὥστε ἠναγκάσθησαν ν' ἀποφασίσουν νὰ τὸ πολεμήσουν. Ὁταν πέφτη ἔς ἓνα μέρος, ἡ Σαράντσα τὰ κάνει ὅλα πάστρα. Οὔτε ἓνα σπειράκι, οὔτ' ἓνα φύλλο δὲν παραβλέπει, ἔκτός ἂν εἶνε πολὺ σκληρόν. Καθὼς ὅλα τὰ ζῶα ποῦ ζοῦν ὀλίγο, αἱ ἀκρίδες ἔχουν ἀγρίαν ὄρεξιν καὶ σαγόνια ἐκπληκτικῆς δυνάμεως. Ὁταν τοποθετοῦνται, ὁ θόρυβος ποῦ κάμνουν προέρχεται ἀπὸ τὰ σαγόνια των, τὰ ὅποια ἐργάζονται καταβροχθίζοντα. Οἱ πρώτοι στρατοὶ, οἱ ὅποιοι κατέπεσαν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου καὶ τῶν τόπων τῶν Κοζάκων, ἐπάστρεψαν τὰ πάντα εἰς τὸν δρόμον των, ἀλλ' αἱ φετεινὰι νεοσύλλεκτοι δεικνύονται δυσκολώτεροι· δὲν ἐγγίζουσιν οὔτε τὴν ἀρτεμισία, οὔτε τὴν ἀψηριὰ, πιθανῶς ἕνεκα τῆς μυρωδιάς των, οὔτε τὴν ἀγρίαν ζοινηθραν, ἀκόμη οὔτε τὰ ἀραποσίτιχ τὰ ὅποια τοῖς φαίνονται πολὺ σκληρά· κυττάζουν πρὸ πάντων τὸ σιτάρι καὶ τὸ κεγχρί, δηλαδὴ τὰ γεννήματα ποῦ ἔχουν περισσοτέραν ἀξίαν. Αὐτὸ τὸ ἔτος δὲν περιωρίσθησαν μόνον εἰς τὰς μεσημβρινὰς ἐπαρχίας, καθὼς ἔσυνείθιζαν, εἰσεχώρησαν εἰς τὸ κέντρον, καὶ κατερήμαξαν μέρος τῆς διοικήσεως τοῦ Ταμπόφ, ὅπου ποτὲ δὲν ἐνθυμοῦνται νὰ εἶδαν ἀκρίδες.

Ὁλος ὁ πληθυσμὸς ἐπασχολεῖται εἰς τὴν καταστροφὴν των. Ἀπὸ τὰς ἑπτὰ τῆς πρωίας μέχρι τῶν πέντε τοῦ δειλινοῦ, ὄλοι, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιὰ, εἶνε εἰς τὸ κυνήγι. Σκοτώνουν, καιοῦν, πατοῦν, σκάπτουν λάκκους καὶ ταῖς θάπτουν, ἀλλὰ νέα πλήθη ἐπέρχονται, ἀπ' ἔξω, ἀπὸ μέσα, διότι, πρὶν καταστραφῶν, αἱ ἀκρίδες ἦσαν τὸ μέσον νὰ ἀποθέτουν τὰ αὐγά των· καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῆς θερμότητος τὰ σκουλήκια μεγαλώνουν, κάνουν φτερά, καὶ πετοῦν.

Ἐν τούτοις αἱ ἀκρίδες ἔχουσι δύο φυσικούς ἐχθρούς: τὸ σκοτάδι, καὶ τὴν ὕγρασιν. Τὸ βράδυ ἀφανίζονται, χωρὶς νὰ ξυρῆ κανεὶς ποῦ καταφεύγουν· μία καλὴ βροχὴ σαρώνει χιλιάδες, ἀλλὰ αἱ βροχαὶ εἶνε σπάνιαι. Ἡ στρατιωτικὴ διοίκησις προμηθεύει ἄνδρας πρὸς καταδίωξιν. Ὁ διοικητὴς τοῦ Βερονέζ ἔστειλεν ἑννέα τάγματα εἰς τὸ κυνήγι των. Σημείωσε ὅτι ἀφοῦ ἔξολοθρευθῇ τὸ ἔντομον, δὲν τελειώνουν ὅλα· ἐνίοτε τὰ σαπισμένα σώματα γεννοῦν τὴν πανοῦκλαν.

Αὐτὴ ἡ εἶνε ἀκρις, ἡ καταστρεπτικὴ ἀκρις, ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν βλέπομεν νὰ φηγοῦράρη εἰς τὴν Παλαιάν Γραφήν, καὶ

εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Μωϋσῆ ἐσάεπασε καὶ ἐρήμωσε τὴν Αἴγυπτον, ὡς μία ἀπὸ τὰς ἑννέα μάστιγας τοῦ Φαραῶ.

Οἱ Καλαποθάκης. Ἄγγλος Ἱεραπόστολος ἐπρόκειτο νὰ ψαρέψῃ μιὰ συναγρίδα ψυχὴν, μὲ χρυσὰ παραγάδια· ἤτοι νὰ βαπτίσῃ ἓνα βρωμοπολωνόν Ἑβραῖον, εἰς δόξαν τοῦ χριστιανισμοῦ. Καὶ οἱ Ἑγγλέζοι, ὅπως ξεῦρετε, ὅλα τὰ κάνουν μὲ τὸν παρα. «Καὶ πόσα θὰ πάρω νὰ βαπτισθῶ; ἐρωτᾷ ὁ κατηχούμενος Ἑβραῖος.—Πέντε λίραις!—Ναί, μὰ τὸν περασμένο χρόνον ποῦ μὲ βάπτισαν, μοῦδωκαν δέκα λίραις!» Φαντασθῆτε τὰ ἀγγλικὰ μούτρα τοῦ Ἱεραποστόλου. Ἄλλ' ὁ κ. Καλαποθάκης, ὅταν τοῦ τυχαίνου τοιαῦται Εὐαγγελικαὶ ἀπαντήσεις, δὲν πιστεύομεν νὰ μορφαῖζῃ διόλου· ὁ λογαριασμὸς νὰ ἦνε καλὰ!

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ
Πρακτορεῖον Χαδᾶ

Λονδῆνον, 27 Ἰουλίου. Ἐν τῇ βουλῇ τῶν Κοινοτήτων ὁ σὺρ Κάρολος Δίλκε εἶπεν ὅτι ἐν Ἀγγλίᾳ ἐγένοντο τρεῖς κρούσματα χολέρας ἀπλῆς, ἀλλ' οὐχὶ ἀσιατικῆς χολέρας, ἥτις οὐδαμοῦ τῆς Εὐρώπης ἀνεφάνη.

Ἐπερασπίζων τὸν Κεδίβην ἐναντίον τῶν κατηγόρων αὐτοῦ, ὁ κ. Γλάδστον εἶπεν ὅτι οὐδὲν δικαιολογεῖ τὰς κατὰ τοῦ ἡγεμόνος τούτου ἀνωνύμως ἐκτοξευθείσας κατηγορίας καὶ ὅτι οὐδὲν θὰ κλονίσῃ τὴν εἰς αὐτὸν πεποιθησίν αὐτοῦ.

Κάϊρον, 27 Ἰουλίου, Χθες ἐγένοντο ἐνταῦθα 311 ἀποβιώσεις ἐκ χολέρας, ὧν 9 ἐν τῷ ἀγγλικῷ στρατῳ.

Ἀλεξάνδρεια, 27 Ἰουλίου. Ὁ Φάρος τῆς Ἀλεξανδρείας, ἐν τῷ σημερινῷ ρύλλῳ αὐτοῦ ἀγγέλλει ὅτι ἡ χολέρα ἐξεργάγη ἐν τινι χωρίῳ κειμένῳ πλησίον τῆς πόλεως Μοχαρέμπεκ τῆς Ἀλεξανδρείας.

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

Δι' τιμὰι μὲθ' ὅλας τὰς γενομένας ἐφέτος σπουδαίας τελειοποιήσεις ἔμειναν αἱ αὐταί, οἷαι καὶ πέρυσι, τούτέστιν

Εἰσατήρεια λουτρῶν.....	40
» ἐνδυμάτων (ποδήρης ἐσθῆς χειρῶμακτρον.....	20
» ψυχρολουσιῶν.....	1.10

Τὰ μικρότερα πῶν 8 ἐτῶν παιδία πληρόνουσι τὸ ἡμῖς, τούτέστι λεπτὰ 20 δι' ἕκαστον λουτρον, αἱ δὲ Κυρίαί, ἐπειδὴ τὰ δοῦματα αὐτῶν θέλουσιν εἶναι ἐστρωμένα διὰ τάπητος πάντοτε καθαροῦ καὶ στεγνοῦ, πληρόνουσι δι' ἕκαστον λουτρον λεπτὰ 5 ἐπὶ πλέον.

Τὰ λουτρά εἶναι ἀνοικτὰ ἀπὸ τῆς 5 π. μ. μέχρι τῆς 11 π. μ. καὶ ἀπὸ τῆς 4 μ. μ. μέχρι τῆς μ. μ. 6